

Arrest

nr. 86 824 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jerevan. U bent gehuwd en heeft twee volwassen kinderen. U heeft Hepatitis C en wordt hiervoor behandeld.

Uw problemen zijn verbonden met uw voorzitterschap van de organisatie Arabo. Deze vereniging voor veteranen werd in 2002 opgericht en telt momenteel ongeveer 250 leden.

Sinds de oprichting van Arabo werd u jarenlang benaderd om bij verkiezingen binnen de vereniging stemmen te ronselen voor een bepaalde partij of persoon. U gaf aan dat u over ongeveer 1000 stemmen kon beschikken (alle leden gerekend met daarbij vier gezinsleden per lid).

In 2002 vond er een huiszoeking bij u plaats en werd u door de politie van Arabkir opgepakt. Na een dag in een cel te hebben doorgebracht, werd u vrijgelaten. U gaf aan dat dit alles gebeurde louter om u te intimideren.

Ook hierna en tot enkele maanden voor uw vertrek naar België zouden er huiszoeken bij u zijn doorgevoerd. U werd weliswaar niet meer gearresteerd. De huiszoeken vonden plaats iedere keer er verkiezingen in aantocht waren.

Bij de afgelopen verkiezingen werd u gevraagd voor één van de coalitiepartijen Hanrapetakan, Orinats Erkir of Bargavadj Hayastan stemmen te ronselen. U deed dit en stemde zelf meermaals op Hanrapetakan.

Begin 2012 werd u naar aanleiding van de aankomende parlementsverkiezingen (op 06/05/2012) opnieuw verzocht om voor een van de drie coalitiepartijen stemmen te verzamelen. U werd daarbij zoals voordien opgezocht door onbekenden die waren ingeschakeld door de verschillende partijen. U oordeelde echter dat de politici hun beloftes na eerdere verkiezingen niet hadden ingelost en besloot voor het eerst geen gevolg te geven aan deze oproep. Kortom, u weigerde voor hen nog stemmen in te zamelen. Hierop volgend werden u en uw gezin bedreigd. Naar aanleiding van deze bedreigingen besloot u het land te verlaten.

Op 01/12/2011 vloog u vanuit Jerevan op Parijs. Daar werd u omwille van uw medische problemen behandeld. Op 22/12/2011 trok u verder naar België. Op 28/12/2011 vroeg u hier asiel aan.

B. Motivering

Er werd vastgesteld dat u er niet in slaagde uw verklaringen aannemelijk te maken.

U beweerde dat u reeds jarenlang werd benaderd en lastig gevallen opdat u bij verkiezingen stemmen zou ronselen voor een bepaalde partij of persoon. Daarbij werd er herhaaldelijk voorafgaand aan een verkiezing een huiszoeking bij u uitgevoerd om u te intimideren. Eenmaal zou u zelfs zijn opgepakt.

Tijdens uw gehoor legde u een kopie van een bewijs van huiszoeking voor. U verklaarde dat het attest dateert van 2001 of 2002, de periode waarin u eveneens gearresteerd zou zijn. U beweerde dat er bij iedere huiszoeking een bewijs was opgesteld maar dat u deze bewijzen had weggegooid na ontvangst. Nadat u asiel had aangevraagd zou u uw vrouw hebben gecontacteerd met de vraag thuis te zien of zij iets dergelijks nog terug kon vinden. Enkel het voorgelegde attest zou zij hebben gevonden waarna ze u het per fax had doorgestuurd (CGVS p.3-4). Nu, er dient op gewezen te worden dat de authenticiteit van het document niet gegarandeerd kan worden, te meer daar het een faxkopie betreft. De bewijswaarde ervan is dus uiterst beperkt. Verder werd opgemerkt dat u deze huiszoeking alsook de arrestatie die in deze periode zou hebben plaatsgevonden niet eenduidig in de tijd kon plaatsen. U sprak meermaals van 2001 of 2002. U beweerde dat u het bewijs van de huiszoeking, dat u enkele dagen voor uw gehoor had toe gekregen, niet had bekeken (CGVS p.4). Deze vaststelling wijst op een geringe belangstelling die haaks staat op een vrees voor vervolging. Daarnaast verklaarde u even later dat al uw problemen waren begonnen met de oprichting van Arabo in 2002. Daaruit volgt automatisch dat de huiszoeking en de arrestatie niet in 2001 konden plaatsvinden. U werd hierop gewezen en bevestigde hierna dat de huiszoeking, waarop het voorgelegde document betrekking heeft, plaats had gevonden in 2002 (CGVS p.5). Deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Er werd daarenboven vastgesteld dat u eerder bij de opstelling van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal had aangegeven dat u nooit gearresteerd bent geweest (vragenlijst CGVS p.2). Deze verklaring botst met uw huidige bewering dat u eenmaal werd gearresteerd (CGVS p.4-5), U werd hierop gewezen en beweerde dat u een dergelijke vraag nooit gesteld was geweest (CGVS p.6). Dit blijkt echter niet uit de vragenlijst. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt hierdoor verder ernstig ondermijnd.

Verder komt in uw verklaringen een manifest gebrek aan kennis naar voor wat betreft de lotgevallen van uw echtgenote, die is achtergebleven in Armenië. U beweerde dat zij bang is om thuis te blijven en zij op verschillende plaatsen verblijft (CGVS p.3, 7). Nu, ondanks uw bewering dat u ongeveer twintig keer met haar heeft gebeld sinds uw aankomst in België bleek u geen enkel adres te kunnen opgeven waar uw vrouw verbleven heeft. U stelde zich hierbij de vraag hoe u dit kon weten (CGVS p.7). Evenmin kon u zeggen sinds wanneer uw echtgenote niet meer thuis verbleef. U gaf aan hierover geen idee te hebben (CGVS p.6). Dit alles is, gezien het veelvuldig contact dat u met haar heeft gehad, volstrekt onaannemelijk. Als climax dient hierbij te worden vermeld dat u op de vraag of uw vrouw ook naar België zou komen antwoordde dit niet te weten. U verklaarde dat jullie daarover gewoon nog niet gepraat hadden (CGVS p.7). Gelet op de vrees die u koestert voor uw vrouw (zie CGVS p. 3 & 9; vragenlijst CGVS p. 3) is het compleet onaannemelijk dat u met haar hierover nog niet zou gesproken hebben. Een dergelijk gedrag doet dan ook afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees en brengt eveneens de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder in het gedrang.

In dezelfde lijn verklaarde u dat u voor deze parlementsverkiezingen werd benaderd door de voorzitter van de verkiezingen van het district Arabkir. Deze persoon zou u hebben opgedragen opnieuw stemmen in te winnen voor de coalitie. Toen u dit weigerde zou hij u en uw gezin hebben bedreigd. Wel, gezien de ernst van deze feiten kan op zijn minst van u worden verwacht dat u de naam van deze voorzitter kent, hetgeen niet het geval bleek te zijn. U beweerde dat u hem niet kent en dat deze functie

geregeld door andere personen wordt ingevuld (CGVS p.13). Deze motivering is onafdoende. Aangezien u kort voor uw vlucht door deze persoon werd bedreigd mag er verwacht worden dat u meer informatie over diens identiteit zou kunnen geven. Ook hieruit blijkt een onaannemelijk gebrek aan informatie.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw paspoort, de kopieën van de paspoorten van uw echtgenote en uw twee kinderen, de kopie van uw diploma, de kopieën van uw opleidingscertificaten, de kopie van het attest van uw werkgever, de kopie van de akte van de vereniging Arabo, de kopie van de badge van het Ministerie van Defensie, de kopie van de badge van Arabo, de kopie van de badge van Yerkrpah, de kopieën van de documenten betreffende de medailles die aan u werden uitgereikt leveren geen van allen een bewijs van de problemen die u zou hebben gekend. Het bewijs van de huiszoeking werd hierboven al vermeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM en van het non-refoulement principe.

Verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de algemene situatie in Armenië en is ervan overtuigd dat hij vermoord zal worden indien hij terugkeert. Verzoeker meent dat er geen reden is om te twijfelen aan de authenticiteit van het document met betrekking tot zijn arrestatie.

2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.3. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar de 'algemene situatie' in zijn land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekster op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.4. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.5. Door louter te poneren dat er geen reden is om te twijfelen aan de authenticiteit van het door hem voorgelegde document, gaat verzoeker voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing ter zake, met name: *"Tijdens uw gehoor legde u een kopie van een bewijs van huiszoeking voor. U verklaarde dat het attest dateert van 2001 of 2002, de periode waarin u eveneens gearresteerd zou zijn. U beweerde dat er bij iedere huiszoeking een bewijs was opgesteld maar dat u deze bewijzen had weggegooid na ontvangst. Nadat u asiel had aangevraagd zou u uw vrouw hebben gecontacteerd met de vraag thuis te zien of zij iets dergelijks nog terug kon vinden. Enkel het voorgelegde attest zou zij hebben gevonden waarna ze u het per fax had doorgestuurd (CGVS p.3-4). Nu, er dient op gewezen te worden dat de authenticiteit van het document niet gegarandeerd kan worden, te meer daar het een*

faxkopie betreft. De bewijswaarde ervan is dus uiterst beperkt.” De Raad treedt deze vaststelling bij. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Bovendien kan slechts bewijswaarde worden toegekend aan een document wanneer dit gepaard gaat met plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen ten deze niet het geval is.

2.6. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het artikel 33 van de Conventie van Genève. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij vluchteling is zodat dit artikel niet op hem van toepassing is.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoeker meent dat indien hij en zijn gezin moeten terugkeren naar Armenië zijn recht op privé- en gezinsleven zwaar worden geschonden.

2.8. Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De Raad wijst er ook op dat verzoekers integratie in België geen relevante factor is in het kader van een procedure voor het krijgen van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

2.10. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.11. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de

réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.12. Wat betreft het tijdstip waarop de arrestatie en huiszoeking plaatsvonden, betoogt verzoeker dat hij al bevestigd had dat de huiszoeking in 2001 of 2002 heeft plaatsgevonden zodat, als hij een paar minuten later bevestigd dat het 2002 wel was, men geenszins kan beweren dat dit zijn geloofwaardigheid aantast.

2.13. Uit het gehoor bij het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker gevraagd werd of hij een jaartal kon plakken op de arrestatie en vasthouding. Verzoeker stelde dat het 2001 of 2002 was. Even later stelde verzoeker dat de huiszoekingen doorlopend gebeurden vanaf 2001 om daarna te stellen dat deze geschieden vanaf de stichting van de organisatie, zijnde sinds 2002 en dat hij voor de stichting geen huiszoekingen en arrestaties heeft meegemaakt (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 5). De commissaris-generaal kan gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Het betoog van verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen. Wanneer verzoeker verklaarde dat de huiszoekingen en arrestatie plaatsvonden vanaf de stichting van de organisatie, en deze organisatie werd opgericht in 2002, dan ondermijnt de vaststelling dat verzoeker initieel verklaarde dat de arrestatie en huiszoekingen zich ook mogelijk in 2001 konden voorgedaan hebben op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.14. Het betoog van verzoeker dat hij slechts op de tweede helft van de vraag heeft geantwoord als verantwoording waarom hij bij de dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van zijn arrestatie, kan niet overtuigen. Immers blijkt duidelijk dat verzoeker gevraagd werd: *“Bent u gearresteerd geweest?”* (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 9, p. 2) zodat, zelfs indien deze vraag gevolgd wordt door een vraag over een mogelijk verblijf in de gevangenis, mag aangenomen worden dat verzoeker van zijn arrestatie, dewelke een kernelement betreft van zijn asielrelaas en aldus als dermate belangrijk mag beschouwd worden onmiddellijk melding maakt bij de asielinstanties en dit zeker wanneer hem expliciet daarnaar gevraagd wordt. Waar verzoeker meent dat er een misverstand is geweest in de vertaling of dat er een onvoldoende vertaling is geschied, blijkt dit geenszins uit het desbetreffende stuk. Immers blijkt uit de vragenlijst dat het verslag in het Armeens aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij dit ondertekend heeft waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 9, p. 4).

2.15. Verzoeker betoogt voorts dat er een logische reden is waarom hij zijn vrouw niet gevraagd heeft over haar huidige woonplaats en bedoelingen. Hij wou de veiligheid van zijn vrouw niet in het gedrang brengen door deze vraag te stellen omdat hij weet dat telefoons afgeluisterd worden.

2.16. Uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker, wanneer hem gevraagd wordt of hij adressen kan noemen waar zijn vrouw verbleven heeft, antwoordt: *“Hoe kan ik dat weten. Ik zei net misschien is ze terug naar het dorp geweest, misschien naar haar schoonzus geweest, misschien naar familieleden.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 7). Terecht oordeelt de commissaris-generaal dat – in het licht van verzoekers verklaringen dat hij sinds zijn verblijf in België verschillende keren contact heeft gehad via telefoon met zijn vrouw (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 6) het onaannemelijk is dat verzoeker op de vraag waar zijn vrouw verbleven heeft het antwoord schuldig moet blijven. Verzoekers betoog dat hij met zijn echtgenote hierover niet wou praten uit schrik afgeluisterd te worden is een poging tot het a posteriori bijsturen van zijn verklaringen die geen steun vindt in het administratief dossier. De vastgestelde onaannemelijkheid

laat geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

2.17. Verzoekers stelling dat er veel verschillende verkiezingen plaatsvinden en men niet de naam van iedereen kan kennen en zeker niet bij een functie die regelmatig wordt ingevuld door andere personen, kan geenszins overtuigen om de vastgestelde onwetendheid van verzoeker inzake de identiteit van de voorzitter die hem persoonlijk bedreigde te verklaren. Van verzoeker wordt niet verwacht dat hij alle namen kent van iedereen, doch kan wel van hem verwacht worden dat hij minstens de naam kent van de voorzitter die hem persoonlijk bedreigde, hetwelk een kernaspect vormt van verzoekers relaas. De vaststelling dat verzoeker hieromtrent onwetend is, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.18. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op omstandige wijze gemotiveerd heeft waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor een beschermingsstatus. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt zijn de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden geen details maar betreffen zij de kern van verzoekers asielaas. In de bestreden beslissing wordt tevens uitvoerig gemotiveerd waarom de door verzoeker aangebrachte stukken geen afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.19. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.20. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is omdat er niets gezegd wordt over de problematiek bij de verkiezingen in Armenië en dat dit aspect volledig genegeerd wordt, hoewel het de essentie is van verzoekers relaas. Verzoeker wijst erop dat problemen van corruptie bestaan en dat deze zijn relaas geloofwaardiger maken.

2.21. De Raad wijst er nogmaals op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar de 'algemene situatie' in zijn land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Zoals gebleken is, is verzoeker er niet in geslaagd een geloofwaardig relaas naar voren te brengen. De commissaris-generaal heeft omstandig gemotiveerd waarom aan verzoekers relaas geen geloof gehecht kan worden. Het betoog van verzoeker kan geenszins overtuigen.

2.22. Waar verzoeker nog wijst op de diverse documenten die hij heeft aangebracht en meent dat de motivering hieromtrent onvoldoende is omdat deze stukken aantonen dat er problemen kunnen rijzen gelet op zijn functie, dat hij goed werk en respect in Armenië had en dat hij geen andere reden had om naar België te komen en een scheiding van zijn familie te ondergaan, oordeelt de Raad dat dit betoog geenszins afbreuk kan doen aan de pertinente motivering dat: *"De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw paspoort, de kopieën van de paspoorten van uw echtgenote en uw twee kinderen, de kopie van uw diploma, de kopieën van uw opleidingscertificaten, de kopie van het attest van uw werkgever, de kopie van de akte van de vereniging Arabo, de kopie van de badge van het Ministerie van Defensie, de kopie van de badge van Arabo, de kopie van de badge van Yerkrpah, de kopieën van de documenten betreffende de medailles die aan u werden uitgereikt leveren geen van allen een bewijs van de problemen die u zou hebben gekend. Het bewijs van de huiszoeking werd hierboven al vermeld."* Het gegeven dat verzoekers identiteit, tewerkstelling, opleiding, lidmaatschap en medailles niet betwist worden, betekent niet dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade aannemelijk werd gemaakt.

2.23. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.24. Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.25. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.26. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.27. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER